

Kate McIntyre

De knikkkelares

Met illustraties van Marijke ten Cate

LEMNISCAAT

Kate McIntyre

De knikkelares

Met illustraties van Marijke ten Cate

Vertaald door Lydia Meeder

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Gevaar

‘Wauw,’ zegt Khalid. ‘Wat is het?’

Martijn schudt zijn hoofd. ‘Ik weet het niet.’

Khalid steekt zijn vinger uit en strijkt voorzichtig over het hoofdje. Het groene haar voelt zacht aan. ‘Het leeft, hè? Het is geen poppetje of zo?’

Martijn bijt op zijn onderlip. ‘Ja, het leeft.’ Hij weet het zeker.

Omdat de jongens niet kunnen bedenken wat ze ermee aan moeten, blijven ze maar staan staren naar het wezentje dat slap in Martijns hand ligt.

‘Hoe kan het nou dat je dat niet hebt gemerkt?’ vraagt Khalid. ‘Voelde het niet raar aan toen je het uit Tomas’ mond haalde?’

Weer schudt Martijn zijn hoofd. Hij kan zich niet meer herinneren hoe het voelde. Hij kan zich alleen herinneren dat hij gefrustreerd en beledigd was omdat zijn moeder zo tegen hem schreeuwde. ‘Ik ging er gewoon van uit dat het een knikker was...’

‘Wat moeten we er nu mee?’ vraagt Khalid.

‘Geen idee,’ mompelt Martijn met zijn blik op het wezentje. Ze lijkt er in elk geval rustig bij te liggen.

‘Misschien moeten we het gewoon terugleggen,’ stelt Khalid voor. Zijn donkere wenkbrauwen zijn gefronst en hij krabt op zijn achterhoofd.

Inmiddels is het stil geworden op straat; alle kinderen en auto’s zijn verdwenen. Ze horen alleen nog de snelweg vijf straten verderop. Het is op het warmst van de dag en de zon beukt neer op de twee jongens.

‘Misschien wel, ja...’ zegt Martijn aarzelend. Hij denkt na over Khalids idee. Jonge vogeltjes die uit hun nest zijn gevallen hoor je terug te leggen op de plek waar je ze hebt gevonden, dat is hem zo geleerd. Maar het wezentje is geen baby meer, ze kan al praten. En ze heeft pijn, heel veel pijn. Dat kun je zo zien.

Met zijn linkerhand veegt Martijn zijn voorhoofd af. ‘We hebben het kapotgemaakt,’ zegt hij. ‘Ik denk dat we het eerst moeten repareren.’

Khalid slikt. Het ding dat Martijn vastheeft maakt hem zenuwachtig, en hij wil er vanaf. Hij voelt zich schuldig omdat hij er zo over denkt, maar hij wil niet voor nog iets kleins verantwoordelijk zijn, zeker niet iets kleins dat zo raar en mysterieus is.

‘Nee, niet wij. *Tomas* heeft het kapotgemaakt,’ houdt hij Martijn voor.

‘Zou kunnen,’ zegt Martijn, ‘maar het kan ook gebeurd zijn toen ik haar wegield bij *Tomas*. Misschien heb ik haar been gebroken terwijl ik met mijn vuist stond te schudden.’

Khalid wordt bleek. Wat Martijn net heeft gezegd maakt hem nog nerveuzer. 'Haar? Is het een zij?' vraagt hij. 'Weet je dat zeker?'

Van zij-dingen krijgt Khalid de kriebels. Hij praat nooit met meisjes. Hij begrijpt niks van ze en vindt ze maar griezelig.

Martijn knikt vol overtuiging. 'Zeker weten.'

Khalid zet zijn kiezen in zijn kauwgom en knarst een paar keer hard. Soms houden de jongens een wedstrijdje wie er het langst op een stukje kan kauwen, tot de smaak er allang af is en het zo taai is dat je het haast niet meer plat kunt bijten. Op dat punt is Khalid nu. 'Ik vind toch dat we het moeten terugleggen,' zegt hij.

Martijn merkt dat Khalid net zo zelfverzekerd probeert te klinken als zijn vader, maar hij ziet de twijfel op zijn gezicht. Als Khalid aan zichzelf twijfelt, gaan zijn wenkbrauwen een klein beetje omhoog. Daardoor is hij zo makkelijk te verslaan met kaarten.

Het wezentje ligt nog steeds roerloos in Martijns hand. Ze weegt haast niks, maar ze is warm, warmer dan de broeierige zomerlucht om hen heen. Martijn voelt dat ze ademt, haar bovenlijfje gaat heel licht op en neer. Nee, hij kan haar niet zomaar achterlaten, dat zou verkeerd zijn. Bovendien wil hij erachter komen wat het is. Hij is oud genoeg om niet meer in feetjes of andere sprookjesfiguren te geloven, en toch ligt ze hier: een piepklein wezentje dat praat als een mens.

Martijn ademt diep in. Door de hitte is het moeilijk om helder na te denken. Misschien heeft Khalid toch gelijk. 'Als

we haar nou weer in het gras leggen,' stelt hij voor, 'en dan kijken wat er gebeurt. Wie weet wordt ze zo wakker, voelt ze zich beter en vliegt ze gewoon weg.'

Khalid knikt driftig dat hij het ermee eens is.

Heel voorzichtig knielt Martijn en laat het wezentje op de koele, vochtige aarde onder de planten glijden. Dan trekken hij en Khalid zich terug en gaan op de onderste trede van het trapje voor Martijns huis zitten. Ze schermen hun ogen af tegen de zon om het plekje in de gaten te houden.

Er rijden wat auto's voorbij en een groep grote kinderen zoekt voorbij op de fiets.

Een dikke, glanzende duif landt op de stoep en komt op de jongens af trippelen, hoopvol met zijn kop wiebelend.

'Ga weg!' zegt Khalid geïrriteerd. 'We hebben niks voor je.'

De duif springt beledigd achteruit en hupst een eindje weg. Hij steekt zijn kop tussen de planten, op zoek naar insecten.

Ineens rolt een donkere tornado door de voortuin, en er klinkt een geluid waarvan de jongens zich wild schrikken. De dikke duif schiet met een waarschuwend gekrijs de lucht in, vlak voordat de zwarte kat op het lege plekje duikt. Ze doet meer denken aan een wilde panter dan aan een schootpoes. Khalid en Martijn hebben al eerder gezien hoe ze beestjes vangt en opvreet. Gelukkig is de duif sneller dan de kat. De jongens kijken toe terwijl hij wegvliegt, op zoek naar veiliger terrein. De kat gaat kalmpjes zitten, wast haar kopje alsof er niets is gebeurd en verdwijnt dan weer onder de struiken.

Khalid veegt het zweet van zijn voorhoofd. ‘Zullen we naar binnen gaan?’ vraagt hij. ‘Even iets drinken en dan weer terug?’

‘Nee,’ antwoordt Martijn ongemakkelijk. Hij wil het wezentje niet uit het oog verliezen. ‘Laten we nog een poosje wachten.’

Khalid leunt achterover tegen de tweede trede en gaapt.

Martijn laat zijn kin op zijn vuisten rusten. De klamme warmte maakt hem slaperig. Hij doezelt net een klein beetje weg als hij opeens recht overeind schiet.

Er sluipt iets door de tuin, op weg naar het plekje waar hij het wezentje heeft neergelegd.

Martijn schudt ruw aan Khalids arm en wijst.

De zwarte kat glijdt met haar buik over de grond door

het dorre groen voor in de tuin. Haar staart staat recht omhoog en het puntje trilt.

Meteen springt Khalid op. ‘OPDONDEREN!’ schreeuwt hij.

De kat schiet de lucht in, komt weer neer en blijft als bevroren naar Khalid zitten kijken.

‘OPDONDEREN JIJ!’ schreeuwt Khalid nog harder. De kat draait zich om en slaat op de vlucht.

Met ingehouden adem holt Martijn naar voren en laat zich op zijn knieën vallen. Zijn hart bonkt in zijn keel.

Het wezentje ligt er nog, veilig tussen de plantenstengels, een piepklein grijs-rose hoopje. Voorzichtig schept Martijn haar in zijn hand en gaat weer staan. Met zijn linkerhand beschermt hij haar tegen de zon. Hij heeft zich nog nooit zo opgelucht gevoeld.

‘Oké dan,’ zegt Khalid met een zucht.

Martijn kijkt naar zijn beste vriend en ziet zijn gespannen gezicht. ‘Houden we haar?’ vraagt hij.

‘Ja,’ antwoordt Khalid. Hij komt dichterbij.

Martijn haalt zijn schaduwhand weg. Het wezentje, wat het ook mag zijn, ligt nog even roerloos in zijn handpalm. ‘Wat doen we met haar been?’ vraagt hij. Hoe klein ze ook is, hij kan duidelijk zien dat het beentje verbogen is. ‘Zullen we het bij mijn moeder brengen?’

Khalid schudt driftig zijn hoofd. ‘Nee, nee,’ zegt hij terwijl hij naar het wezentje wijst. ‘Ze heeft zelf gezegd dat we het aan niemand mogen vertellen.’

Martijn knikt dat hij gelijk heeft. Zoiets bizars zou een volwassene trouwens toch nooit geloven; hij kan het zelf al nauwelijks bevatten. Bovendien schaamt hij zich, want hij vermoedt dat hij het been van het wezentje heeft gebroken. En dan hebben ze haar ook nog eens op een plekje neergelegd waar de kat haar bijna kon verslinden.

‘Wat doen we dan?’ herhaalt hij moedeloos. Hij weet niet goed wat hij moet doen als hij zijn ouders er niet bij kan halen.

Khalid slaat zijn armen over elkaar en fronst zijn wenkbrauwen. ‘Ik weet wel naar wie we toe kunnen,’ zegt hij, ‘maar daar ben je vast niet blij mee.’